

видѣхъ прѣдѣ нѣколко врѣме.... Но що пытате и що искате да ся научите за него, вы, господаже !

— Искамъ да ся научѣмъ що е станѣлъ и какъдѣ ся е дѣнѣлъ че го нѣма никакътъ !

— Нѣма ли го ? че какътъ тѣй ?

— Тамъ вече не знамъ, господине Министре.

— А че дѣ живѣеше той ?

— Живѣеше въ единъ гостинициѣ на Бейоглу, но гостинициѣтъ е днесъ и той като мене въ недоумѣніе и не знае що да чини.

— Не дадохте ли извѣстіе на консулатото ? Не пытахте ли посолството за него ? Какво ще да ся каже туй ?

— Не смы извѣстили никому и не смы пытали никого, Ваше Высочество.

— Това е твърдѣ жалостно нѣщо ! но що искате вы сега отъ мене, какво да направѣмъ азъ ?

— Ваше Высочество, Вы сте най-сгодното лице, да издирите и откриете що е станѣлъ този человекъ, защото отчаяніето ми за лишението отъ него може да мя докара до твърдѣ скърбниѣ точки.

— Родъ ли ви е нѣщо ?

— И повече отъ родъ ?

— Баща ли ви е ? или ви е братъ ?

— Нѣщо повече и отъ това. Той е... най-скѣпото, най-любезното нѣщо което имамъ на този свѣтъ.

И двѣ мѣтны но бысерны сълзы ся поронихъ взлека по прѣкраснытъ по блѣдавы ланиты на младѣтъ жени.

— Обычате гледамъ твърдѣ много лорда, Господаже !

— О, да быхъ го не обыхала толкозъ, Ваше Высочество !

— Жалъ ми е да вы гледашъ да плачите, но трѣбъ даа потърпите. Колкото отъ можъ страна азъ ще изпълнѣмъ длѣжностѣтъ си и дѣятелно и настойчиво.

— Колѣнопрѣклонно вы молиѣмъ за това.